

1 Korinthe 14

door: H. Chabloz

1 Korinthe 14

Voorwoord

Dit hoofdstuk geeft soms ernstige moeilijkheden door het onderwerp van de gave der talen, waarover het ons lang onderhoudt. Deze moeilijkheden zijn onontwaaarbaar als men in deze gave niet hetzelfde feit ziet, dat verhaald wordt in Handelingen 2:1-13. Op Pinksteren spraken de discipelen in Jeruzalem menselijke talen die zij daarvoor niet kenden.

Menselijke talen zijn in Babel verward door een oordeel van God. (Gen. 11:1-9) Tot op de dag van vandaag heeft niets deze verwarring kunnen opheffen. Toch gaf God na Pinksteren, onder de christenen, de bekwaamheid om zich in een vreemde taal uit te drukken:

- 1^e om het evangelie te verkondigen;
- 2^e om te bidden en dank te zeggen in andere talen, dan die van mensen.

Het eerste punt is dat van Handelingen 2; Het tweede punt dat van 1 Korinthe 14. In het laatste geval sprak men in de geest verborgenheden. De mogelijkheid om woorden hardop uit te spreken was niet uitgesloten, maar dat was niet het wezen van deze gave.

Men vraagt zich af waarom God aan de mensen zo'n gave heeft gegeven. Maar men moet er een wonderlijk getuigenis in zien, net zoals andere dingen, dat getuigd van de macht van de Geest van God en van Zijn genade. Deze gave paste bij de persoonlijke godsvrucht en stichting van de gelovige in vervoering. Hij die in een taal spreekt doet dat in de geest, in gedachten of hardop. Hij genoot een hemelse gemeenschap met God, maar werd door de gemeente niet begrepen. Want het verstand, dat altijd noodzakelijk is in de verbindingen tussen mensen, was buiten werking en dus zonder vrucht.

Bovendien zegt de apostel uitdrukkelijk, dat deze gave moest dienen als teken voor de ongelovigen, (22) voor hen, die ongelovig bleven, zoals de aanhaling uit Jesaja 28:11-12 bewijst. Men kan hierin een zekere overeenkomst bemerken met Jesaja 6:9-10 en Mattheüs 13:13-15. Deze taal was dus in zichzelf onmededeelbaar aan de mensen. 2 Korinthe 12:2-4 zinspeelt daarop: *"Ik weet van een mens in Christus... zo iemand... werd opgenomen in het paradijs en*

onuitsprekelijke woorden hoorde, die het een mens niet geoorloofd is te spreken." Daarom gaf God, voor de stichting van de gemeente, een andere gave, die van tolk om voor allen deze gave van talen nuttig te laten zijn. Diegene die in het openbaar sprak in andere talen moest niet hardop spreken, indien hij niet vertaalde. Als hij dat niet kon, moest hij bidden om deze gave te verkrijgen (13) of een tolk zien te krijgen. (27) Als er geen was, was de regel uitdrukkelijk: *"laat hij zwijgen in de gemeente en laat hij tot zichzelf spreken en tot God."* (28)

Misbruik van de gave van talen beroofd de gemeente van stichting, die zij moet ontvangen. Ware liefde zoekt de stichting van de gemeente voor alle dingen. Daarom heeft de apostel grenzen en regels vastgesteld voor het gebruik van talen in de gemeente

De waarde van de gaven. Vers 1 – 25

Het voornaamste onderwerp van 1 Korinthe 14 is het verstandig gebruik van de gaven in gemeente met het oog op haar stichting. Aan de Korinthiërs ontbrak geen genadegave. (1Kor.1:7) En 1 Korinthe 14 behandelt in het bijzonder de talen en profetie om de beoordeling van de christenen van Korinthe te veranderen, want zij hechtten een overmatig belang aan de talen en miskenden de waarde van de profetie.

De liefde wordt in dit hoofdstuk voortgezet. Het was het onderwerp van hoofdstuk 13 en nu moesten zij vurig de geestelijke gaven wensen, maar vooral om te profeteren.

Het verschil tussen deze gaven wordt vastgesteld in vers 2 en 3. Hij die in een taal sprak, sprak tot God, zonder door de mensen gehoord te worden. Dat wil zeggen, zonder begrepen te worden. In de geest sprak hij verborgenheden. Diegene die profeteerde daarentegen, sprak tot mensen, tot stichting en vermaning en vertroosting. Het lijkt er hier op dat bij de gave van de profetie, ingesloten zit de gave van herder en leraar. Vers 4 geeft onderscheid tussen het nut van de talen en dat van de profetie, omdat hij zegt, dat hij die in een taal spreekt, zichzelf sticht, terwijl hij die profeteert de gemeente sticht. Deze wens van Paulus kwam voort uit de zorg, die hij had voor de stichting van de gemeente.

De grootste genadegaven (12,31) zijn die, welke het meest bijdragen aan de stichting van de gemeente. Wie profeteert is meer dan wie in talen spreekt, tenzij het wordt uitgelegd.

In vers 6 vervolgt Paulus zijn verklaring, door goed duidelijk te maken, door een vraag gegrond op het voorgaande onderwijs, (1-5) dat zijn aanwezigheid in de gemeente nuttig zou zijn, niet als hij in talen sprak, maar meer door openbaring of door kennis, of door profetie, of door leer. In deze laatste zin lopen twee groepen parallel: de profetie, die afhangt van de openbaring en de leer, die afhankelijk is van de kennis.

De apostel verduidelijkt zijn onderwijs (7) door vergelijkingen met voorwerpen als fluit, harp en trompet¹. Deze instrumenten moeten duidelijke tonen geven zodat de hoorders kunnen weten wat ieder van hen wordt gespeeld. Het gevolg van de dienst van het Woord, de prediking komt overeen met dat van de drie instrumenten: de fluit brengt vreugde, de harp lof, de trompet bereidt voor op de strijd. Het gebruik van een taal, als die niet vertaald werd, gaf geen van deze resultaten. De rede was onbegrijpelijk. Men sprak in de lucht. (9) Er zijn veel soorten stemmen in de wereld (10) maar ieder heeft een bepaalde toon. Zo moet het in de gemeente zijn met de openbare werkingen, anders zal men verwarring veroorzaken die niet gepast is. (11)

Vers 12 en 13 vormen een gevolgtrekking. Het is goed om ijverars te zijn naar een geestelijke gave, maar men moet zoeken overvloedig te zijn tot stichting van de gemeente. Als iemand in talen sprak, moest hij bidden om het uit te leggen, wat hij tegen God zei. Op die manier was zijn gebed of dankzegging een middel tot stichting van de toehoorder. (17)

Volgens vele verzen van ons hoofdstuk, moet naar geestelijke gaven getracht worden, zelf met ijver. Maar dat is niet alles. Men moet zoeken overvloedig te zijn tot stichting. Dit zoeken heeft praktische en ernstige gevolgen voor de verbindingen met God, het afstand doen van de wereld en het ijverig overdenken van het Woord. Dat de broeders er aan denken en dat de liefde van de Heer, de liefde voor Zijn gemeente, die Hij voedt en koestert, vooral bij jongeren, de vurige wens om geestelijk gaven te ontvangen en ze aanspoort vooral hen op te zoeken, die het meest bijdragen tot stichting.

Vers 14 – 17 geven een bijzonder onderscheid tussen geest en verstand. Het schijnt dat men onder “geest” moet verstaan, het nieuwe leven, dat zich hier openbaart door de uitoefening van een gave in talen, zonder het nadenken, wat een werkzaamheid is van het verstand, dat altijd nodig is om de gedachte mee te delen. Men moet, vooral in het openbaar, de ontroering en gevoelens van de ziel niet weglaten, maar controleren en regelen door een heilig en rijp oordeel. Dat is noodzakelijk als men aan anderen wil meedelen wat men zelf ervaart. In de samenkomsten is hij die

bidt of dankt de mond van de gemeente. Hij moet luidt en duidelijk spreken opdat hij verstaan wordt, zodat iedereen kan instemmen met wat hij heeft gezegd en er van kan profiteren. In de eerste gemeente openbaarde zich deze instemming met een “amen” gezamenlijk hardop uitgesproken, zoals dat bij Gods oude volk gebeurde (Ps. 106:48; 1 Kron. 16:36). Het is jammer dat deze gewoonte bijna geheel onder ons wordt nagelaten. In plaats van het “amen” van de hele gemeente, hoort men dikwijls twee of drie broeders, amen, mompelen.

Vers 17 leert dat een gebed of dankzegging verstaanbaar uitgesproken een middel tot stichting zijn, zoals iedereen door ervaring weet.

In vers 18 en 19 dankt Paulus God, dat hij meer dan de Korinthiërs in talen spreekt. Hij verachtte het middel van persoonlijk stichting niet. (4) Maar in de gemeente liet zijn belangstelling voor de getrouwen hem boven, het langdurig gebruik van een taal, kiezen, de beperkte, maar verstaanbare uitoefening van een andere gave. Hij wilde liever weinig spreken tot opbouw van zijn broeders, dan veel spreken voor eigen stichting. Laten wij die begrijpelijk liefde nabootsen. Weinig spreken voor de stichting van de gemeente liever dan veel spreken tot eigen voldoening.

Vers 20 zegt dat kinderen geen voorbeelden zijn in alle opzichten voor gelovigen. Men hoort soms zeggen, dat men als kleine kinderen afstand moet doen van alle redeneringen. Men zegt zelfs, dat kinderen hun ouders geloven zonder te redeneren en voegt er in onschuld bij: de kinderen geloven hun ouders omdat hun ouders ze nog nooit hebben bedrogen. Op die manier is men niet met zichzelf in tegenspraak, omdat men eerst bevestigt, dat de kinderen geloven zonder redeneren en men daarna een geldige reden geeft dat zij geloven. Het verstand is de bekwaamheid om te begrijpen, zich een oordeel te vormen. Zodra kinderen iets of iemand geloven, werkt hun verstand, maar hun oordeel kan niet zijn als van grote mensen. Paulus zegt: *“Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, dacht ik als een kind, overlegde ik als een kind”* en hij stelt dat in tegenstelling met zijn oordeel als volwassen man. Men stelt dikwijls het geloof tegenover het verstand. Men moet elkaar begrijpen over deze woorden en hun gebruik. Als er echt tegenstelling is tussen geloof en verstand, wordt dit laatste woord gebruikt in een figuurlijke betekenis. Het wordt bepaald door de inhoud: het verstand voor de redeneringen, de redeneringen van mensen drukken hun eigen gedachten uit, die niet anders dan verkeerd kunnen zijn, als het gaat over de dingen van God. Maar het Woord verlicht ons verstand om ons geweten te raken en ons hart te raken. Niets is beter gegrond op de rede, op de goede rede, dan het christelijk geloof, dat door het evangelie komt. Het Woord van het geloof is in zichzelf geen dwaasheid. Het is dwaasheid – als zodanig geacht – voor hen die verloren gaan, maar voor ons die behouden worden is het de wijsheid van God en de kracht van God. (1Kor.1:18-25) Redeneert de zondaar, die tot zichzelf komt, niet heel goed als hij tot zichzelf

¹ bazuin

zegt: *“Hoeveel dagloners van mijn vader hebben overvloed aan broden, en ik verga hier van honger. Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u”* (Luk. 15:17-18).

Overdenk zorgvuldig 2 Korinthe 4:4. *“in wie de God van deze eeuw de gedachten van deze ongelovigen verblind heeft, opdat de lichtglans van het evangelie van de heerlijkheid van Christus, die het beeld van God is, hen niet zou bestralen.”* En Mattheüs 13:19. *“Als iemand het woord van het koninkrijk hoort en het niet verstaat, komt de boze en rooft weg wat in zijn hart was gezaaid;”* Daarentegen Mattheüs 13:23. *“Hij nu die in de goede aarde is gezaaid, die is het die het woord hoort en verstaat,”* En 2 Korinthe 4:6. *“Want de God die gezegd heeft: ‘Uit duisternis zal licht schijnen’, Die heeft geschieden in onze harten tot de lichtglans van de kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus.”*

De apostel doet voortdurend een beroep op het verstand van de gelovigen. *“Ik spreek als tot verstandigen; beoordeelt u wat ik zeg”* (1 Kor. 10:15). Hij spreekt hen aan als verstandige personen, in staat om recht te oordelen. Daarom leert hij, dat kleine kinderen voorbeelden zijn vanwege hun eenvoud, nederigheid, rechtschapenheid, maar niet door hun verstand.

De vrije vertaling van Jesaja 28:11 en vers 21 leert ons volgens vers 22 dat onbegrijpelijke talen een teken zijn voor ongelovigen. Terwijl de profetie een teken is voor de gelovige. Als we een vergelijking maken van Jesaja 33:19 en vers 12 begrijpen we dat het gaat om een teken van het oordeel van God. Het paste dus niet dit teken te gebruiken in het openbaar in de gemeente van God, maar veel eerder dat van de profetie. Onverstaanbare talen waren niet geschikt een eenvoudig mens of een ongelovige te overtuigen. Maar als zulke mensen in de gemeente aanwezig waren, zouden ze de christenen voor gekken gehouden hebben.

Vers 24 – 25. De profetie verlicht de geesten, raakt hart en geweten. Het brengt resultaten voort ter heerlijkheid van God en tot lof van Zijn Gemeente. Als de Korinthiërs hierover nadachten en de leringen van Paulus overwogen, zouden zij begrijpen, dat het misbruik van de talen en de veronachtzaming van de profetie, niet voortkwam uit liefde, ook niet uit inzicht, die werkzaamheden van de broeders in de gemeente moesten kenmerken.

Het gebruik van de gaven

Vers 26. Paulus keurt het niet af, dat een ieder een psalm, een leer, een taal of een openbaring heeft. Als er stilzwijgend een afkeuring bedoeld is, betreft dit alleen de manier van uitvoering. Alles moest tot stichting gebeuren. Vers 27 en 28 regelen het gebruik van de gave van talen. Vers 29 tot en met 32 dat van de profetie. Voor de talen geldt: *“twee of ten hoogste drie, en een ieder op zijn beurt”* maar onder de

uitdrukkelijke voorwaarde dat iemand het moest uitleggen. Voor de profetie is de regel anders, nu niet, twee of ten hoogste drie, maar *“twee of drie.”* En als iemand iets geopenbaard wordt die zit bij hen die beoordelen, dan moet de eerste zwijgen. In het geval dat andere profeten openbaringen ontvingen, moest de toepassing van deze regel gehandhaafd blijven. Het lijkt er op, naar de verzen 29 en 30, dat twee of drie profeten tegelijkertijd opstonden. De eerste kon onderwijzen geven die aangevuld werd door de tweede en eventueel versierd door een derde. Zoals dat nog gebeurd in onze samenkomsten, in het bijzonder, die van schriftbeschouwing, waar de voorschriften van Paulus hun toepassing vinden. Maar we moeten wel begrijpen dat de twee of drie niet tegelijkertijd kunnen spreken. (31)

Ook nu zijn de geesten, net zoals vroeger, aan de profeten onderdanig. Dat wil zeggen, dat er onder de broeders die begaafd zijn om de gemeente te stichten, onderlinge afhankelijkheid, liefde en wederzijds respect moet zijn. Dat verhindert niet een ernstige controle over wat gezegd wordt. De vermaningen van dit hoofdstuk worden gerechtvaardigd door het argument van vers 33. *“Want God is niet een God van verwarring maar van vrede, zoals in alle gemeenten van de heiligen.”*

Over het zwijgen van de zusters

Vele sekten van het hedendaagse protestantisme houden geen rekening met de onderwijzingen en waarschuwingen van vers 34 en 35. Men probeert door de Schrift zelf een uitdrukkelijke ongehoorzaamheid aan zijn voorschriften te rechtvaardigen. Daartoe bedient men zich van enkele uitzonderingen, toegelaten onder het oude verbond, om ze geldig te verklaren in het christendom; waar toch geen enkele uitzondering wordt geduld betreffende de openbare dienst van de vrouw. Overigens vergeet men, dat Debora, die Israël richtte ten tijde, dat de Israëlieten deden wat kwaad was in de ogen van de Heer, woonde onder een palmboom en dat men tot haar heenging om gericht te worden. Jaël behaalde een overwinning over Sisera in haar tent (Richt. 4 en 5). Hanna sprak een persoonlijk gebed uit (1 Sam. 2). Hulda, de profetes, geraadpleegd door Josia, wonde in Jeruzalem in het tweede deel van stad (2 Kron. 34:22). In het Nieuwe Testament sprak noch bad Anna, de profetes, in het openbaar. Zij sprak over de Heer en godvrezende gesprekken – zoals ook nu nog zouden moeten plaatsvinden - tot allen die in Jeruzalem de verlossing verwachten (Luk. 2:36-38). De vier dochters van Filippus, de evangelist, profeteerden (Hand. 21:9). Maar de Heer vertrouwde hun de opdracht niet toe Paulus mee te delen, wat hem in Jeruzalem zou overkomen. Daarvoor moest de profeet Agabus van Jeruzalem komen.

Er is geen brief of boek van het Nieuwe Testament door een vrouw geschreven. Alle gemeenschappelijke gebeden die we er vinden zijn uitgesproken of

geschreven door mannen, in volmaakte overeenstemming met het bevel van de Heer.

De ondergeschikte positie van de vrouw tegenover de man vermindert haar wezenlijke waarde niet. Die is precies hetzelfde als die van de man. Ook niet haar morele waarde, die soms bij een vrouw hoger kan zijn dan bij een man en dat is ook bij de christenen zo. Er zijn heilige vrouwen die een bijzondere bewondering en respect waardig zijn. Maar die bevinden zich niet onder hen die zich verzetten tegen de onderwijzing van het Woord, hoe godvrezend en ijverig zij ook lijken.

Conclusie

Paulus stelt de Korinthiërs en ook aan ons twee vragen, waarop we moeten antwoorden met: Nee. (36) Het Woord van God is niet van ons uitgegaan en het is niet alleen tot ons gekomen. Het is van God gekomen en in het geval dat ons bezig houdt, is het eerst tot Paulus gekomen, daarna door hem tot ons. Hij die, die zou menen profeet of geestelijk te zijn en niet zou erkennen een gebod van de Heer in de geschriften van Paulus, zou daarin niet anders zijn dan een ellendige, die overgelaten zou moeten worden aan zijn eigen onwetendheid. (37,38)

Vers 39 en 40 geven een samenvatting van het onderwijs van het hele hoofdstuk. Het onderwees de broeders van Korinthe, wat ze moesten doen: ijveren om te profeteren. En wat ze niet moesten doen: het spreken in talen niet verhinderen. En ook hoe ze het moesten doen: *“laat alles welvoeglijk en met orde gebeuren.”*

Laten we luisteren naar al deze leringen en vermaningen, want welvoeglijkheid en orde komen altijd van pas in de Gemeente van God. Niets schandelijks mag worden toegelaten. Niets onordelijks mag geduld worden.

Enkele overwegingen van praktische aard zullen hier op zijn plaats zijn. De leiding van de Geest verschilt van de ingeving zo gezegd. De geïnspireerde stond onder de invloed van de Geest, die zijn kennis en

begrip te boven kon gaan. Dit was dikwijls het geval bij de profeten van het Oude Testament. Zelfs de schrijvers van de Evangeliën hebben waarschijnlijk niet de hele geestelijke betekenis van hun verhalen gekend. Tegenwoordig is er geen sprake meer van zo'n directe inspiratie.

In tegenstelling met de inspiratie moet de leiding van Geest, in onze dagen zowel als vroeger, vergezeld gaan van nadenken en toezicht. Het is niet voldoende een lied, een gebed of een beschouwing in het hart te hebben, zelfs door de Geest, zodat men altijd spontaan kan handelen. Enkele seconden of enkele minuten wachten, van oefening, schaden de werking van de Geest niet; integendeel.

Als een broeder al dikwijls in actie is geweest en hij heeft nog iets te zeggen, dan zal hij er goed aan doen, voordat hij opnieuw handelt, rekening te houden met andere broeders, die misschien ook iets te zeggen zouden kunnen hebben. Het is wel gebeurd, dat een lied, dat niet opgegeven is of dat niet opgegeven kon worden op het ogenblik dat men er aan gedacht had, later beter op zijn plaats en tot zijn recht is gekomen. Als de gewenste orde ontbreekt in de actie. Bijvoorbeeld, als lange perioden van stilzwijgen volgen op de liederen, terwijl deze zijn opgegeven direct na de dankzegging, is het in het algemeen niet moeilijk er de oorzaak van op te sporen. Daartegenover kunnen we soms zien, hoe oude en geestelijke broeders lang stilzwijgen in acht nemen in de gemeente, om aan jonge broeders de gelegenheid en de vrijheid te geven zich uit te spreken.

Kortom, nadenken, het toezien op het eigen ik, de nederigheid, de eerbied van de aanwezige broeders zou altijd verbonden moeten zijn met de afhankelijkheid en de vrijheid van de Geest. De broeders die in de gemeente handelen zullen een zegen zijn, naar de mate de liefde hun hart, hun geest, met inzicht is vervuld en hun geweten met inschikkelijkheid. Als deze voorwaarden worden nagekomen in de uitoefening van de gaven, wordt de gemeente gesticht tot eer van de Heer.

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1955-87](#)

Titel: [1 Corinthiens 14](#)